

Τά «Μετέωρα 1981»

Κυκλοφόρησε το παλαιόμαχο περιοδικό του Έκδομικού Μορφωτικού Ομίλου Τρικάλων «Μετέωρα 1981» με πλούσια λογοτεχνική, ιστορική και έγκυκλοπαιδική ύλη, πολυσέλιδο και καλαίσθητο. Όποιος θέλει να το αποκτήσει μπορεί να αποταθεί στη διεύθυνση: Γαριβάλδη 12, Τρίκαλα Θεσσαλίας.

ματών μαρτυριών, ενώ για το μεσημέρι είχε προγραμματιστεί το θέμα της μαζικής επικοινωνίας με τον πρόεδρο των Ζ. Σκάρο και εισηγητή τον Ν. Δήμου.

Στις 5 μ.μ. για το ίδιο θέμα θα προεδρεύσει ο Ηλ. Σιμόπουλος, ενώ στις 7 μ.μ. η Ζωή Καρέλλη θα διευθύνει τη συζήτηση για την παιδεία και τις βιβλιοθήκες με εισηγητές τον Γ. Θ. Βαφόπουλο και Νικη Βρεττάκο.

066/νικη 4/12/81
066/νικη 6.2
066

όπως θέλει - άλλο πράγμα είναι η ποίηση της γενιάς του 30 κι' άλλο η «μεταπολεμική ποίηση» και πως με κανέναν τρόπο οι ποιητές Ρίτσος, Βρεττάκος και Καρέλλη - μεγάλοι

ήταν ότι ξεπέρασε τα καθορισμένα «χρονικά όρια». Τι εύφημο ός!

ΠΑΝΟΣ ΘΑΣΙΤΗΣ

(Σ.Σ.: Με τη σημερινή επιστολή πιστεύουμε ότι κλείνει και το όλο θέμα. Οι υπέρμαχοι και οι επικριτές της εκδήλωσης έχουν ασφαλώς καταλήξει σε συμπεράσματα από τα μεταξύ τους επιχειρήματα).

αυτή της εκφρασης, το οποίο θα δαλή ξαναφτιάσιμο της πραγματικότητας, με τα δικά της στοιχεία, πέρα από αυτά. Ο Μπλάουτ αποσυνθέτοντας αυτή την πραγματικότητα στα στοιχεία της, τ' απομονώνει κι ένα προς ένα τ' ανασυνθέτει σε μια σκληρή, πεζή παράταξη βουβά, σχεδόν πιεστικά. Είναι το γραφιστικό θάλεγα μέρος της υποδομής κάποιου πίνακα δοσμένο με τη δεξιοτεχνία ενός ζωγράφου που ξέρει τι μέσα του είναι η αρχιτεκτονική.

ΚΡΙΤΙΚΗ ΘΕΑΤΡΟΥ

Τό ποιητικό θέατρο τού Λόρκα

«Τῶν ἐρώτων τὰ θαύματα» — τρίπτυχο τοῦ Φεντερίκο Γκαρθία Λόρκα ἀπὸ τὴν Πειραματικὴ Σκηνὴ τῆς Τέχνης στὸ θέατρο «ΑΔΩΝΙΣ». —

Γραφει η **ΗΡΩ ΒΑΚΑΛΟΠΟΥΛΟΥ**

ὁ κεντρώνονται κυρίως σε χιμαιρικές αναμονές, παιχνιδιών που διαρκώς αλλάζουν σχήμα και ποιότητα.

● «Η παρθένα, ο ναύτης και ο σπουδαστής» είναι περισσότερο μορφοποιημένο από το ιδιότυπο ύφος της ποίησης του Λόρκα. Ποιητική αφαίρεση κι αυτό, με πυκνές υπερρεαλιστικές υπερβάσεις, το ζεσταίνει ωστόσο ο ζεστός ρυθμός, ο λαϊκός λόγος και η γραφική εικονογραφία του ποιητή. Ενα κορίτσι κεντάει περιμένοντας. Δύο τλάσματα της φαντασίας της μιλούν μαζί του και χάνονται για πάντα. Το κορίτσι δεν ενδίδει στις έκκλη-

σεις τους. Το παιχνίδι της αλφαβήτας φτάνει στο γράμμα ωμέγα. Από εκεί και πέρα υπάρχει το όνειρο, η αρχή της άβυσσου.

● Στόν «Περλιμπλίν και τη Μπελίσσα» ο Λόρκα σχηματοποιεί το περίγραμμα ενός κατοπινού του έργου, βάζοντας τα πρώτα σημεία μιάς ποιητικής τραγικοκωμωδίας, με ανάμικτη την ποίηση και τη δραματική σύνθεση.

Πίσω από την γραφική επιφάνεια μιάς κωμικής πλοκής που σκιαγραφεί το κλασικό μοντέλο του άπατημένου συζύγου από τη νεαρή και ανώριμη σύζυγό του, ο Λόρκα κάνει μια μελέτη για τον έρωτα και το θάνατο. Το έργο το χαρακτηρίζει έντονη ποιητική αμόσφαιρα, και ένας φυσιοκρατικός μυστικισμός, που τα μπολιάζει όλα με μαγικές ιδιότητες και αγγίζει την βαθύτερη ουσία της ανθρώπινης φύσης και ζωής.

★ Τὴν παράσταση τῆς Πειραματικῆς Σκηνῆς τῆς Τέχνης σκηνοθέτησε ὁ Νίκος Αρμάος. Στὰ δύο πρώτα μέρη τὶς ἐλλείψεις τῆς δραματικῆς σύνθεσης τὶς κάλυψε μὲ ιδέες σουρρεαλιστικές, ιδέες τοῦ εἰκαστικοῦ χώρου, χωρίς νὰ σταθεῖ στόν ποιητικό λυρισμό τοῦ κειμένου. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ χαθεῖ ὁ ποιητὴς Λόρκα καὶ νὰ ἔχουμε ἓνα ἐξυπνο καὶ πετυχημένο σουρρεαλιστικό σκηνικό παιχνίδι.

Στόν «Περλιμπλίν καὶ τὴ Μπελίσσα» τὰ πράγματα ἦταν πολὺ πιὸ εὐχάριστα καὶ γοητευτικά. Ἡ ἀναγκαστικὴ ἀφαίρεση τῆς τοπικῆς γραφικότητος ἀντικαταστάθηκε ἀπὸ συμβολικὸ τονισμό τῶν ποιητικῶν στοιχείων τοῦ κειμένου. Κλίμα, ποιητικοὶ ρυθμοί, λυρικό ὕφος, λαϊκὴ κωμικότητα, διατηρήθηκαν σὲ θαυμάσια ἐπίπεδα. Ἡ ἐρμηνεία τοῦ Νίκου Σεργιανόπουλου στόν ρόλο τοῦ Περλιμπλίν καταγράφεται στό ἐνεργητικό τῆς ποιητικότητος τῆς παράστασης. Ὁ συμπυκνωμένος ποιητικὸς λόγος τοῦ Λόρκα, μὲ τὴν αὐθόρμητη ἐκφραση τοῦ χαρακτήρα τοῦ Περλιμπλίν συμπυκνώθηκαν σὲ μιὰ ὀλοκληρωμένη ἐκφορὰ πού ἀνταποκρινόταν καίρια στὶς ἀπαιτήσεις τοῦ κειμένου καὶ τῆς σκηνοθεσίας. Ἡ Μπελίσσα τῆς Ἑλλης Ναζλίδου προσπάθησε νὰ ἐπιβάλλει αὐτὸ τὸ δίπτυχο ποιητικοῦ συμβόλου καὶ παλλόμενης ζωντανῆς ὑπαρξῆς, ἀλλὰ τὴν κέρδισε ἀνεπιφύλακτα τὸ δεύτερο σκέλος. Γραφικὴ σάν φιγούρα καὶ ἐλάχιστα ποιητικὰ χαρακτηρισμένα ἢ Μαρκόλφα τῆς Σοφίας Φιλιππίδου. Ωραία τὰ σκηνικά καὶ τὰ κοστούμια τοῦ Απόστολου Βέττα. Εξοχή ἡ δραματικὴ παρουσία τῆς μουσικῆς τοῦ Πλάτωνα Ανδριτσάκη.

Ἰκανοποιητικὴ καὶ ἡ προσφορὰ τῶν ὑπολοίπων ἡθοειῶν Χρήστου Αρνομάλλη, Δώρας Σκαρλάτου, Λάτου Βουσιακίδη καὶ Αθηνᾶς Λεοντίδου.

ΗΡΩ ΒΑΚΑΛΟΠΟΥΛΟΥ

★ Ἡ «Χίμαιρα» καὶ τὸ «Ἡ παρθένα, ὁ ναύτης καὶ ὁ σπουδαστής» γράφθηκαν τὸ 1928, τὰ χαρακτηρίζει ἐντονη θεατρικὴ ἀφαίρεση καὶ σουρρεαλιστικὸ ποιητικὸ ὕφος. Ἐπηρεασμένος ὁ Λόρκα ἀπὸ τὴ φιλία του μὲ τὸν Σαλβαντόρ Νταλί καὶ τὰ κοινὰ σχεδιάσματα τοὺς στόν ὑπερρεαλισμό, δοκίμασε νὰ παρουσιάσῃ τὴν σκηνὴ τοῦ θεάτρου αὐτοὺς τοὺς δύο διαλόγους τοῦ σὲ ποιητικὴ πρόζα.

● Στὴ «Χίμαιρα» ἐπιχειρεῖ νὰ σημειοδοτήσῃ τὸν χιμαιρικό χαρακτήρα τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξῆς καὶ τῆς ζωῆς μὲ βάση τὶς διαφορετικὲς διαθέσεις καὶ ἀπαιτήσεις μιάς ομάδας προσώπων. Ἐχουμε τὴν εἰκόνα μιάς ἀναχώρησης, ὁ χρόνος εἶναι συγκεκριμένος ἀλλὰ ἐκτείνεται ποιητικὰ στὸ παρελθόν καὶ τὸ μέλλον, ἡ γλῶσσα εἶναι ποιητικὴ, ἀφαιρετικὴ, γεμάτη ὑπερρεαλιστικὲς υπερβάσεις πού κεντρώνονται κυρίως σὲ χιμαιρικές υπερβάσεις.